

شنبه 19 فروردین 1396-10 رجب 1438-8 آوریل 2017

شهادت عالم مجاهد آیت الله "سید محمد باقر صدر" و خواهرش "بنت الهدی" (1359 ش)...

آیت الله سید محمد باقر صدر (1359)

آیت الله سید محمد باقر صدر در سال 1313 ش (1353 قمری) در کاظمین در خانواده‌ای فقیر اما نابغه‌پرور به دنیا آمد. پدرش فقیه بزرگوار سید حیدر و مادرش دختر شیخ عبدالحسین آل یاسین و بانویی باتقوا بود. آیت الله صدر در کودکی پدر را از دست داد و تحت کفالت برادرش، سید اسماعیل، قرار گرفت. وی پس از فراگرفتن مقدمات و اصول نزد استادان آن زمان و برادرش، راهی نجف اشرف شد و قبل از 20 سالگی به مرحله اجتهاد نائل آمد. این عالم جوان در سن 22 سالگی نخستین اثر علمی - تحقیقی خود را به نام "غایة الفکر فی علم الاصول الفقه" را به جهان علم ارایه نمود و کتاب‌های فلسفتنا و اقتصادنا که پس از آن به رشته تحریر درآمدند سمبل قدرت نمایی ایدئولوژی اسلامی در برابر اندیشه‌های وارداتی غرب بودند. آیت الله صدر مسأله رهبری فکری را از مسأله رهبری سیاسی جدا نمی‌دانست و همگام با فعالیت‌های فکری، به فعالیت‌های سیاسی و رهبری سیاسی جامعه نیز همت می‌گماشت. از این‌رو، وجودش خطری برای بعثیان به شمار می‌آمد و همین امر باعث رنجش حاکمان بعثی عراق گردید. آیت الله صدر نقش ارزنده‌ای در حمایت از انقلاب اسلامی به رهبری امام خمینی (ره) داشت و این امر برای رژیم خونخوار عراق ناخوشایند بود. سرانجام حزب بعث عراق پس از دستگیری ایشان و نیز خواهر ارجمندش، سیده بنت الهدی صدر، آنان را به طرزی فجیع به شهادت رساندند. شهادت این مرد بزرگ و خواهر مکرمه‌اش پس از شکنجه‌های فراوان در زندان‌های رژیم بعثی عراق در روز 19 فروردین 1359 شمسی مصادف با 24 جمادی‌الاولی سال 1400 قمری در 47 سالگی واقع شد. بدن خونین و شکنجه دیده این شهیدان به طور مخفیانه تحویل یکی از افراد خانواده صدر گردید و اجساد مطهرشان بدون حضور دیگران به خاک سپرده شد.

(1299)

در این اعلامیه آمده است برنامه شیخ برقرار داشتن آسایش عمومی و از قوه به فعل درآوردن رژیم مشروطیت است
" () (195)

حضرت امام محمد تقی (ع) امام نهم، در مدینه‌ی نبوی متولد آن حضرت را پانزده و نوزده رمضان نیز گفته‌اند. ابوجعفر، کنیه و جواد، تقی، قانع، مرتضی و نجیب از القاب آن امام می‌باشند. نام مادر امام را سبیکه گفته‌اند. آن حضرت در 8 سالگی و در زمان مأمون به امامت رسید و در عصر معتصم عباسی در 25 سالگی شهید شد. فرزندان امام جواد (ع) را چهار تن ذکر کرده‌اند. آن امام بزرگوار، از محبوبیت فوق العاده‌ای در میان مردم برخوردار بود. آن حضرت به واسطه‌ی بخشندگی زیادی که داشت به جواد به معنای بخشنده مشهور شد. خانه‌ی امام جواد (ع) پناهگاه نیازمندیانی بود که از هر سو ناامید شده و به مساعدت امام چشم دوخته بودند. در دوران امام جواد (ع) حوزه‌ی نبوی نفوذ اسلام، پهنه‌ی گسترده‌ای را شامل می‌شد. این امر زمینه را برای انتقال و نشر آراء مختلف فراهم آورد و باب مباحثه و گفت‌وگو بین اندیشمندان مسلمان و غیرمسلمان را باز کرد. در این میان، آن امام به عنوان یادگار پیامبر اسلام (ص)، از هر فرصتی بهره می‌برد تا مردم را با علوم و معارف والای اسلامی آشنا سازد و از نفوذ اندیشه‌های غیرالهی جلوگیری کند.

(60) ()

عبدالله رضیع (شیرخواره) یا علی اصغر، فرزند سید الشهداء امام حسین (ع) است که در روز عاشورا در آغوش پدر با تیر حرمه یا عقبه بن بشر به شهادت رسید. مادرش، رباب، دختر امرء القیس بود. وقتی امام برای آخرین وداع، مقابل خیمه‌ها آمد، زینب (س)، علی اصغر را آورد. وی در آغوش امام بود که تیری بر گلوئی او اصابت نمود و به شهادت رسید. آن گاه امام (ع) جسد آن کودک را در کنار خیمه‌ها در گودالی که حفر کرد، به خاک سپرد.

آیت الله سید محمد باقر صدر (1366)

میرزا باقر قاضی تبریزی فرزند میرزا محمدعلی در سال 1285 قمری در تبریز متولد گردید. وی از محضر اساتیدی چون میرزا حبیب الله رشتی، ملا حسینقلی همدانی، فاضل شریانی، آخوند خراسانی، علامه محمد کاظم یزدی، شریعت اصفهانی و شیخ حسن مامقانی بهره‌ها گرفت. این عالم ربانی پس از کسب اجازات متعدد از اساتید معظم خویش، به تبریز مراجعت کرد و به تدریس و رفع حوایج مردم پرداخت. از میرزا باقر قاضی آثار گران‌بهای چون حاشیه‌ی رسائل شیخ مرتضی انصاری، حاشیه‌ی ریاض المسائل، حاشیه‌ی فصول الاصول و الدرر الغزویه فی الفوائذ العلمیه و... باقی‌مانده است. میرزا باقر، اخلاق حسنه‌ای داشت؛ انسانی حلیم، متواضع و به دور از مسایل دنیوی بود و تا آخرین لحظه‌ی زندگی، از وجوهات شرعی استفاده نمی‌کرد. این عالم بزرگ سرانجام در دهم رجب 1366 قمری در 81 سالگی در تبریز وفات یافت و پیکر مطهرش با شکوهی تمام، تشییع و تدفین شد.

آیت الله سید محمد باقر صدر (1896)

بازی‌های جهانی المپیک از سال‌ها پیش از میلاد مسیح (ع) در یونان باستان انجام می‌شد و جوانان را به رقابت‌های ورزشی و آماده سازی جسمانی فرا می‌خواند. بازی‌های المپیک که در ابتدا به صورتی محدود، با نام المپیا خوانده می‌شد، پس از گذشت مدتی رونقی فراوان یافت. با این حال برخی مخالفان برای تعطیلی آن کوشیدند تا اینکه در سال 393م از این بازی‌ها، جز نامی باقی نماند. در پایان قرن نوزدهم، پیر دو کوبرتن فرانسوی کوشش فراوانی به عمل آورد تا این بازی‌ها را احیا کند. در نهایت به دنبال سال‌ها تلاش او و دوستانش که شیفته صلح و صفا بودند، بازی‌های المپیک دوباره جلوه کرد و در سراسر جهان درخشید. سال 1896م برای المپیا نقطه بازگشتی بود. در این سال، این مسابقات در موطن اصلی خود در یونان انجام شد و طی دوره‌های بعد، رونقی فراوان یافت. دوره‌های المپیا که امروزه به بازی‌های المپیک تبدیل شده است، هر چهار سال یکبار برگزار می‌شود و به جز سال‌های جنگ جهانی اول و دوم، به طور مرتب انجام شده است. بیست و پنجمین دوره بازی‌های المپیک در سال 2004م در آتن برگزار شد، ضمن اینکه قرار است دوره بعدی آن در سال 2008م در چین برپا شود.